

„Sve divote svijeta, sva priroda, dovode do spoznaje da je to sve od neizmjernog Duha, od Ideala čovječanstva, od Istine, Dobrote i Ljepote.“

Kada zastanemo i pogledamo svijet oko sebe, kao da pred nama tiho progovara neka dublja stvarnost. Cvijeće koje šarenilom krasi krajolik, ptice koje pjesmom ispunjavaju zrak i beskrajno modro nebo koje otkriva sunce – sve to u nama budi osjećaj sklada i divljenja. U tim trenucima često se pitamo: odakle dolazi ta ljepota, taj savršeni red? Bi li svijet opstao kada bi samo jedna sitnica bila drugačija? I tko stoji iza tog nevidljivog sklada?

Priroda nas neprestano poziva na razmišljanje. Biljke, ti tihi stanovnici Zemlje, same stvaraju svoju hranu. Bez riječi, bez učenja, od trenutka kada niknu pa sve do svoga kraja, nose u sebi znanje koje nadilazi naše razumijevanje. Nije li to čudo? Nije li to znak da iza svega postoji nešto više od pukog slučaja?

I sama Zemlja, naš dom, kao da je pažljivo oblikovana. Voda koja nas napaja, zrak koji udišemo, gravitacija koja nas drži čvrsto na tlu, koja je točno onolika kolika treba biti da nas ne zgnječi ili pusti da negdje lebdimo – sve je u savršenoj ravnoteži. Neki će reći da je to rezultat prirodnih sila, drugi će u tome prepoznati Božje djelo. Možda odgovor ne možemo u potpunosti dokučiti, ali osjećaj koji u nama budi ta harmonija teško možemo zanemariti.

U trenucima kada sjedim na kamenu uz more, osluškujem valove ili pronađem tišinu male livade usred šume, sve u meni utihne. Nestaje buka misli, nestaje nemir. Ostaje samo mir i tiha prisutnost nečega većeg od mene same. Upravo tada najviše osjećam kako ljepota prirode nije samo u onome što vidimo, nego u onome što nas iznutra dotiče i smiruje, pruža mi utjehu.

Istina, dobrota i ljepota nisu samo apstraktni pojmovi – one su putokazi našeg života. Istina, za mene znači nešto povjerljivo, ranjivo jer se otvaraš nekome ne znajući kako će reagirati, ali i hrabrost jer nije uvijek lako reći istinu. Dobrota je naša volja da pomognemo drugima, empatija jer smo bili na njihovu mjestu ili ćemo možda biti na njihovu mjestu. Ljepota je osobnost čovjeka, savršena priroda, nešto što mi možda vidimo, a drugi ne vide. Istina traži hrabrost i iskrenost, dobrota nas uči suosjećanju, a ljepota nas podsjeća da gledamo srcem. No, iznad svega toga, kao nevidljiva nit koja sve povezuje, stoji neizmjerni Duh – izvor svega što jest.

Čovjek često teži savršenstvu, želi biti bez mana, poput prirode koja ga okružuje. Ali upravo u toj težnji krije se zabluda. Mi nismo pozvani biti savršeni, nego biti bolji – svjesni svojih granica, ali otvoreni za rast. Naša je zadaća prepoznati darove koje smo primili i živjeti ih u istini i dobroti.

Ljepota svijeta ne leži samo u onome što vidimo, nego u dubljem smislu koji povezuje prirodu, čovjeka i više vrijednosti poput istine, dobrote i ljubavi. Prolazimo kraj ljepote, a da je ne primjećujemo. Prirodu iscrpljujemo, oduzimamo joj njezinu savršenost, umjesto da joj se divimo. A ona nas i dalje, strpljivo i tiho, podsjeća na svoj izvor.

Zato nas ovaj citat ne poziva samo na divljenje, nego i na buđenje. Poziva nas da podignemo pogled, da zastanemo, obratimo pozornost i da u svemu što nas okružuje prepoznamo trag neizmjernog Duha. Jer ljepota svijeta nije sama sebi svrha – ona je znak. Znak da nismo sami. Znak da iza svega stoji Istina, Dobrota i Ljepota – i sam Bog, koji nam se po svojem stvaranju neprestano daruje.

Petra Perković, 1. razred